

Loke

"Klyschan"

Visit "[Klyschan](#)" on MotoLyrics.com

Det var du och jag mot världens, det är värld så det brukar va
En gamal klyscha om ett kärleksideal
Med rosa moln kring huvut, tingeling och tralala
dansade vi runt på varsinn hembyggd pedestal
Vi gjorde allt man skulle göra, gjorde allt och lite till
vi dansa barfota i centrum, mitt på dan
Måla tavlor till varandra, bada nakna i april
och gav bort prästkragar till frömlingar på stan.
Och vi gav smeknamn till varandra, ingen annan visste om,
och klippte samma skitfula frisyr...
Det var rosa moln i dimmor, hej och hä och en flaska rom,
och hela livet var ett vackert äventyr...

Sen kom en annan man emellan, ja de gör ju gärna det,
det var säkert inget jättelöst beslut...
Men du förklarade för mig, på något slags trendriktigt café
att även vackra sagor har ett slut
Och sen blev du bekant med rådsla, när jag blev värn med värld,
inte mot dig men allting annat jag kom åt.
Jag dränkte mig i blod, jag skrek att kärleken är såld
och spydde upp en ocean av eld och gråt...
Men tårarna blev tyst när ni blev vi, vi blev jag på det hela var det nog ett riktigt val.
För han var lugn och hade självdistanans och eget förstag
men inte fan var ni något kärleks ideal...

Och tiden vandra vidare, som den som oftast gör,
du klippte page, jag låt raka av mitt hår.
Det blev en strid mellan klyschén att gammal kärlek aldrig dö
och den att tiden skulle låka alla sår.
Och tystnaden blev glömska, och vi som folk är mest:

Jag blev vulgÃr och dum och du blev stel och pryd
Du gick en datakurs pÃ comvux, jag pÃ fotbol och
pÃ fest,
med varsinn fejkad cynisk storstads attityd...
Och du skiljde dig frÃn honom efter mindre Ãn ett
Ãr,
och flydde upp till Norrland straxt dÃrpÃ.
Till en folkhÃgskolekurs i artdirecting och dekor
och jag tog det som ett slutgiltigt hejdÃ...

Men sÃ mÃtttes vi av slumpen, ja det Ãr vÃll sÃnt
som sker
nu stÃr du mitt emot mig hÃr igen.
Och fast vi inte setts pÃ Ãtta Ãr, kanske mer,
kÃnns det plÃtsligt inte sÃrskilt lÃngesen...
Och du och jag Ãr inte gamla, inte heller sÃrskilt
unga,
ifall vi har blivit vuxna vette fan...
Men visst borde vi fÃrmÃ, fast hela vÃrlden bÃrjat
gunga
att trÃffas i trekvart nÃnstant pÃ stan.
Och jag lovade mig sjÃlv att vara Ãdmjuk, social
lÃta det gamla va begravet, cool och kall...
Men jag ser ju vad du tÃnker, fan, du ger mig inget
val,
nu kommer allting upp i alla fall...

FÃr du har fyra tusen sorger, i din himmelsblÃa blick
och en doft av bortglÃmd lÃngtan i ditt hÃr.
och dina axlar tyngs av saknad, Ãver allt du aldrig
fick
och vreden Ãver allt du aldrig fÃr.
Och dina bleka lÃppar darrar, av allt du aldrig sa,
dina hÃnder av allt du aldrig gjort.
Och av en kÃnsla att du blivit allt du aldrig ville va,
och av att hela livet gÃtt fÃr fort...
Och du har fÃrgat dina klÃder, i fÃrbittrad
ensamhet
som ifall inget gick att gÃra nÃnting Ãt...
Och du gÃmmer dig fÃr vÃrlden som en vacker
hemlighet
men drÃnker din skÃnhet i grÃt!

Men jag vill sy dig en klÃnning av fÃrggranna,
barnsliga drÃmmar...
Jag vill fÃsta en prÃstkragekrans, i ditt mÃrkbruna
hÃr!
Jag vill sy utan stjÃrnfall med mÃnljus som
glimmande sÃmmar,
Jag vill tala i svart och i vitt, pÃ ett sprÃk du
fÃrstÃr...

Jag vill att du sjunger fÄr mig, om en odÄldlig lycka,
min kÄra!
Sjung berusat, fÄrtjusat, om allting vi trodde vi
glÄmt...
Jag har korsat ett hav utan sorg,
fÄr att vara dig nÄra!
FÄr att hÄlla dig hÄrt, fÄr att hÄlla dig varsamt
och Ämt...

Och rÄr du mig vid handen, Är det handen som jag
minns
darrande, prinsesslik Äm, och vit.
Och ifall kÄrleksidealet Äver huvudtaget finns
sÄr tror jag faktiskt vi kan hitta dit...
Det kan va du och jag mot vÄrlden
som det alltid vart, fÄrstÄss,
med rosa moln i dimmor, Älvor, troll...
Och att vi vandrat klyschan runt
och mÄnga gjort det fÄre oss...
det kommer inte spela nÄgon roll...

Visit [Loke](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.